

Om slättar, skörd och høstning före enskiftelet och till
bojan på 1870 talet inom Åseks by. Om jo härod och kalmöhus ta-

Före enskiftelet hade inte hemmanen sammanslängande agototte
utan varo åkerar och ångar fördelade mellan de olika hemma-
na, så att alla varje hemman hade en eller flera lötter i varje
varg och ang. Å värsgående kördes en rakt färd sason ~~med~~
~~och~~ skjäl mellan de olika lötternas mervärdet till sig ej gora
ångarna före slättens. Var det skogsång sison del huvudsak
gäst var fallet här i Åsk hölls skjälled (vargingen) klar så
inga buskar eller träd fikt växa i densamma, dessutom
marktes de närmast värsgången växande trädern med att han
vid brotthöjd marktes med ett yttigt yxhål på skjället sian.
Detta verkställdes alligen vid varje sida om värsgången.

I marr slättens høyojedes skulle de boda nobbona fram
dra skjäl. Detta gick så till: att de var för sig høyde vid
skjälställningen i de motsatta byggnen (hömen) på sa sätt: att
som huggen för bien attid falla till vänster de høggs emot nobbs
lott och høyde samtidigt och bøde motas vid mitt roset
linien. Ingen riklig skräck høggs utan skeldragningen ej
med instaka hugg så att linien blev markerad. I maderna
var det lötten att dra skjäl, ty där fanns ingenting som sk
de utsigten från den ene gränsstinen till den andre.

För att vid slättens kunnat val avslå gräset gälde de
att under vartiden ha val ristad ångarna. Det gick så till
att under tiden medan husbonden och dianganne skölle var
arbetet, gingo krimor och halvutna barn, om vadana fanns,
gården, över ångarna försedda med samma ~~vägor~~ som ena

✓

20 p.

des vid slättens och rävsköppen opp och samlade i högar kvar
liggande löv och kvistar vilka uppbändes så att de ej
kvarlätts och hindrade gräsväxten eller förevarit arbetet mes
tiarna vid slättens.

Till slättens användes Redaphaga gamla i det närmaste förlätna
korta hår, på det att man skulle kunna avlägra gräset emellan
två mör och stenarne, som där var siktigt tillgänglig på de sista
angörne. Dessa gräslai (grashår) var i regel ej mer än fem och
ett halvt kvarter (omkring 80 centimeter) långt och såsom nya ej
över ett och ett halvt tum breda. Till gräslättens i moderna och
till sades huggningen användes långt hår av ända till sist
halvt till sju kvarters längd. Liar och rävar kopplades på Åby
marknad (nuvarande Klippan) som hölls nio dagar före mi
dommar och saknades såsom en icke höglid bar på ordens
far och död, störst drängen och störst pigan samt de största
grytlarna skulle följas ut dit och där gjordes inköp uras al
förrödenheterna av slöjd och busigheid kast o.d. som behövdes
för gärdens behov. Simontorps karne hade särskilt ord att vara
godta till att hugga i mader och såd, men ansågos för tunga
hugger med på den lätta slättens.

De nye liarna klipades tunna på vistelsen. Sedan
de under det dogliga bruket med vaste ^{båren} (vadgåsens vädjesterne)
samt skräptes under arbetet med strypppanen (stryg) a. Strykpen
hadde form såsom en väja utan parstänger och gjordes ut
med nogot tungt trädslag det förmänta var mosaisig (sodat) ehe
som påträffades i torvmassorna och hade en svart färg. Strykpen
erna smordes med nogot fettämne var krossad och finiglad

✓.

vid sandsten, uppbländad med ragon ut flis sten som var kallades för bogestain. Det gällde att hava sandträget furet med sedan krossad siktad sandsten samt tillräckligt med lördig, rivepenga (raveständer). Dessa tågdes under vinterkvällar men på efter vintern i hugghuset och tillvarikades av hagtomtbo som var starkare och segare än ask eller hassel.

För enskifft förekom ej slättervall på den odlade marken endast på de naturlige angående slättom på bojordens omring mittan av juli månad och borde hälst vara slut omkring den 25 Augusti. Därpå var gräset segare att avstå och ansögs ha det samme foder värd. Berät sked i gräset sodes de äldre tid. I skogsangående gällde det nu för funktionsen att ~~—~~ boprisa det avtagna gräset och framdraga det till de yttre platser belägna emot solsidan och som sedan unna sig till använd till bräleplats (utbreddningsplats för tochning av gräs till hö) Det salunda utbredda gräset kallades för en høstbraa och var beröknad till en eller två lagom stora høsttackor. Det var störst pigan som bedde råvareningen. Hon skulle även efter denna del var tid att med råvornas vinda höjt och därpå med hjälpe av de andra råvorskorna stackas höjt och övervissa stacken, så att den fick en vacker kegelform med stor yta, det kallades då stacka stacken.

Hösst dräningen var förbruggare för slättakarran (slätterkarran) och segel högg fast i gorden såsom sist omkring ~~utan~~ ^{efter} bokar och dagsvirkar. Såsom segel gällde att man i sten eller buske påtröffades i skaran, skulle man hugga sin skan så att den gick höger om busken eller stenen. Diarna växte

med varselnamne fyra gånger dagligen, efter davar klockan halv nio f.m., middag klockan tolv medafton klockan fyra och före solnedgången klockan ^{omkring} åtta på kvällen.

Under stalletiden äts endast frukost och kvällsmat inomhus i stugan, de andra måltiderna äts i skogen. Frukten bestod av en hels skiva ost samt grovt bröd. Hade fjolarits, skörd vänt god och sågen blivit välbaigad kunde det på noga ställa handa att där bakteches ett bok sölbröd till höstens och bjöds till frukosten och maledaftorn, på stället med frukosten husbondefolk. Detta sätts ej med blida ögon utan andra ens husbondefolk. Till frukosten bjöds brännvin. De unga karlarna tog i regel sin sup sentut. Njoman endast läppjöde på glas. Njagen gammal rävorska kunde också ta supen rent ut, och hörde dock till undantagen. Därmed inleddes onsdagen - det är klockan åtta och bestod av kokat kött av ko eller får som var rökt och gjorts ifrån förra årets slagt samt en mjölk som bars ut i krua och äts av gemensamt, ja. Hade njagen rävorska buntit njagon pinne av sin rävska skulle ny sedan isättas om karlarna skulle vässa härla. Det aldrig andre drängen att hämta vädjeballt i vädjeborn - det avlangt drag som var hollköt ur en all temmelig sista eftersluttning i pipkant och bars i en bygel av en hasselgren, och var fast i dragets boda andar och böjt i en båge över det samma. Det gällde att brymma vädje till så att man ej vaktade runt - tringt - De gamla karlarna voro mästare i den konsten och det drojde ej lange förrän härla voro vassa vikter ibland öprovades på gräsboener på sätt att på in ständigt sedan av

✓

avskars alla vippans sidopjärlor utan att själhan avskars. Stugan spänne sändades och därefter postades stället till middag klockan tio, då för och nu kommo med middagsmålen som bestod av körkryddsgröt och mjölk som åts av genun samt fai och uppdukades på marken. Var det fukostigt husbordefolk lades en bra stor smörbil mitt i grötfatet till smörbala och nu gällde det att da grötten var tagen skeden doppa den natt och vackert där och sedan föra den till munnen. På färliga ställen samt hos snala husborde fick grötten åtas utan smörbala och det gick ända.

Medafölns målen bestod i regel av en smörbit tagd på en skiva bröd skuren till lämplig tjocklek träs över hampan, som var bakte av läng till formen. Voro hänsyn goda till att väipa kunde medafölnen vara uppkakad i steket fläsk till var annan dag. Kvalsmålen avsätts efter klockan åtta och bestod av salt sill samt sammanskärt en mjölk och svagdrickas till medafölnen lyfts upp. Svag dricka medbravdes för hela dogen på en stor brödlegel och det störst diangens föra allt om morgonen, taga den med åren och om kvällen taga den med till hemmet. Var det varmt, gott höstdräd, kunde legeln behöva påfyllnad och var det husborden som sörde, därför. Torbärgning.

Den huvudsakligaste stället skulle vara varkestalets på en vecka och släckningen varkestalets om med karlarnas till hjölje. Hökarets famn ej vid denna tiden, utan sättes fram vid sidona på holaret da det var fördigt lössat och bunt med losmeden, varifter det valades kringbands- und hovslut

som var ett långt bårhus som surrades fyra gånger innan lasset
då lasset kom hem fra garden väntes ~~med~~ ut där vid hofjön.
Denne var ett stuttlende plan sammanfogat av sex alns brädor
till två alns bredd med bräda vid varje sida som ställdes
på garden mot det oppnade holans höst, som rockte med
läder och läderkullen. Hälften av ande drängen, skulle säga
för att icke förides på dessa bräder upp på golven med
hofjön som var ett uddebyggt faststället på en urca sex alns lång
trastäng ~~med~~ och var en bärsta av en alns längd över vil
var spänd en bäge av harsel och med två sex tum långa t
spoot i framkanten som grep fast i höst då delsamma
hoseliga fannfullar fjördes upp åt hofjön till golven, var
höskullen kallades här i Ask. Där ~~det~~ emottagts av pojken och
övriga dogvarvare och packades spänne efter spänne såsom
ståndet mellan två av takstolens sparor beräknades. Höst ifrå
skogsängarna bestod av en massa blad och blommar med en m
del gräs varfor delsamma var svårt att få välbarigat. Höst
ifrå de sidlante ängarna och moderna var gott handvolls
Här i Ask var ~~det~~ lummisame i skiftet särskilt och kri
g till angsskifflena.

Här vill jag inflikta att om nagon av släktenkorna
har blivit så "all grastubb" blivit ful och udelig kunde d
ja tröslagelse: att ga och veda vilket var ett deligt vitsord
Nagon gang hande åt dater och okyrning person ~~säade~~ ha
för nagon ovan i laget. Det vill säga att med ett förmål o
massing, en lemn eller knappmal, stryka längs ^{det} hems eg
ei massing fastnade därpa. då ~~det~~ blev omöjligt att få h

til att bila-skora. Det gynnade i mycket till förbättring var att vädja ellerstryka. Ett radikalt medel var att hopp hin in i en myrbusluva och där draga hin fram och i tills minningen blev assistens från egen, varför hin åter k vädjas vass.

Efter enskifte flyttades de gårdar som brotts ut, och ~~fastades~~ byggdes på de sammankringande ägorna. Släters arbete blev delsamma men arealen minskades, ty togs från ängarna till såväl beteshage som myodling var hörkördens areor varit minskades och jordet till jörgen blev knapp. Det var en hard tid för återbyggnaden. De myntade tegan gav visserligen icke skördar men veteckoppen hade ännu ej riktigt jordbruket sin hjälplande hand. Inga konstgödningsförris, marginal var det okänt begrepp. Enda resurser var svedja grassolen. Denna bröckades los med ett redskap som kallades fläktarka. Detta liknade en spada till formen och var i passande vinkel stäljt fastat vid häckshafflet. Med det redskapet uppbröckades grassolen i små tunna torvor, som då de blvo sötlockade upp släplades i emal högar, torvkor som antändes och förbrändes lämmande levar en aska, vil utströddes på marken där torvor bruggits losa, och var et kraftigt verkande gödningsmedel.

Nu böjde frågan om konstgjorda slätervollar att hä sig fram. Slättbygden hade inte tillgång på mögel lever och där kommo nu till användning. Klöver böjde allt odlat jämt timot och hörkördens fog en annan form. Här är också fanns ej man att tillga i backarna. De bestod av mosian grus och ler, men

i den sista marken fanns gott om blåter och där visades
att även var kolchällig och kom till god användning eftersom
jordförbättringsmedlet. Värt nivånande jordbruksverktyg var
i ostens Per Fredrik Du Riebz på Låneby gård användning på
är under tiden i vissa mässor befintliga snickgrifflan
var ett överdådigt kraftigt jordförbättringsmedel.

På Åkts gamla vängar med sin egenhet över än tidsmänt
enhet, gick kloven till utan omvälvning men eker så på
de myöslade tegame. Efter omvälvning gick kloven bra där också
Kloverskorden påbörjades vid midrommar och tillgick unge
ligen som den annan pojke vid mitidens årsbruk. Enda
skillnaden var att inga stallermaskiner fanns. Manniskoknopp
och utlösa allt.

Vid lastmesso, den 10 Augusti, märmade sig i ägel rog
osten. På Åkts gamla vängar gick i ägel detta sades dag val
il. För enskifte var det i ägel træskiftes bruk "Rog" $\frac{2}{3}$ horn och
stolis $\frac{1}{3}$ hove. Gården utkördes på huvustubben som gjordes
räntig till räggodd så gott som det med dätidens primitiva red
skap var möjligt. Minne försädder eade allt rogen vanligen
av jordig. Där skördades ej förrän den var väl mogen. Det sade
il den fick ej knuggas förrän den var så mogen att den husbond
läg med sin buvudborad bland aren, där låg minst tre eighor
dansamma, då var det tid.

Ett räggbrugget tops de unge länge karne, som varo sharp-
tipade på svinglestainen (svästenen) Det var en höglidlig stum
i skördens skulle böja. Drängarna hade påtagit sina unge
hastaböjer, pigorna hade räcka, myloda bommullslocke på
%

höded och stora braids förtale som skjölle nästan hälften körteles för att spara där. Då i hadde osse draed dai og töddt benzearimana utan påu sarkaormana ~~och~~ för ad dai skulle hölla nära dai to i den stive men.

Det skulle huggas sitt på rögen eftersom den lutade. Stora drängen böjde och huggen fördes med ständig hand bort till kanten av den kvarstående rögen huggen skulle läggas just så att inga stubbar fick göta upp tagaren i ansiktet och han skulle försas så att den avskar alla strid. Inga flicka står kvar i bregget, ty det sät illa ut i stubben efteråt och försöka de upptagningarna, vilket var ut styvt arbete, då kvarvarne tunga och skulle bindas av den som tog upp dem, så stora att dai blev in skoppar eller hulst åtta koppar rög av traven, 20 styck. Storst pigan tog ^{upp} efter störst drängen sedan högg halskaren och efter honom upptog mest tålen, de var i regel bara en grebbel stånta som skulle lana. Var det ett större ställe eller gärd så kom därefter husmän och dagsväktare på efter var, man och hund. En god dräng med in bra hår tog en skär på omkring fyra alen bredd, en vanlig halvlast tog tre alens bredd. Det fanns också spärre som var gick i man stekked, efter sådana var det ej styvt att taga upp.

Det brukades att vaja på skulle taga av ett tunland och för dagen. Det var dock exempel på karlar som huggit dubbe så mycket eller två tunland för dagen. Då borde en binda vara med och hinda kvarvarne. Exempel funnos på knapiga störst piger som ensamma klarat upptagningarna efter en sida huggare. Här vill jag anföra en upptagningens historia. Då ett

ställe var ej förhållandet det bästa mellan störst dränge och störst pigan som ofta gnödade med varandra. Vid däc ödensider var drängens vanliga sluttklänning vanta till vi sk hängga ut eka ja jenka (värma) dig. Den efterlängtade roghugge dagen kom och en stund efter det husbonden sagt till drängen kom ~~pigan~~ ut på gården iflädd sin farskims vintertröja. På husbondens fråga vad han made därmed svarade hon: att drängen hade så ofta lovat att han skulle varma henne då de skulle ta en av, så att hon fick kläda sig till arbetet. Huggningen k. och drängen gjorde sitt bista, men pigan följde honom så nära att för varje huvé hon fick drängen ett knappt sving daarav om sin baksida, med den påföljd att da lille midsdag bjöds fick drängen gå hem och utbyta de nya hösbojserna med ett par andra varer. Efter samjau var åtsta och huggningen fortsatte normalt.

Var det soligt, varmt väder kördes ragen in i tredje dagen efter huggningen. Skryddas det i buffen, kördes den in sedan den efter huggningen, vilket kunde göras eftersom den var ny, väl mögen och straxen.

Till utlöde skulle alltid tagas av den nya grodan. Det skulle därför omedelbart töskas därtill. Det gick tillstället starkt. Om än ragen var ton vid inköpningen så svallades den ändå och blev segare. Den nye roghalmnen var även mycket till att binda kornet med, än den gamle sommarborn. Trosningar varken talldis med slaga som här kallas plajt. Den uffordes parvis och var det fragan om att därvid ha

✓

en jämmer rask takt, att slagen gjordes jämthärda i klan, detta första hösket hällades här i Asp: att man sätte brottrum igang. Var kornet mögt vid samma tid som siger os sådant är ju förfallandet manget är blev det ej någon till att trotska utvädesraq. Då fick man dacka till utväsi. Det gick sät till att den man som stod på logan och to mot karvarne efter som de kastades in på loggolvet (hade) slag toppen av hären ett par kraftiga slag trass över in på logan ställd trädack, då de basta komnen delvis föllo av. Logeportarne varo på de gamla logelängorna så snarai det var ej möjligt att kora in på logan med ett lass raq utv kördes detta utanför porten så var som möjligt vanfler karvarne togs av kusken med händerna och kastades in på loggolvet, som på de flesta ställena i Åst var av plank. Lassningen på vangen verkställdes även med blotta händer högafflar varo okända vid den tiden. För att hinvara taga de rognkorn som vid lassningen avtrampades utbreddes grova takor eller hästtäcken. Sådana varo även utbreddas logpor appningen på vilka de lösa hornen föllo och uppsamlade in på logen efter avlassningen. Sparsamhet i allt, arbete kraften var billig och belönades mest in natura.

Efter siger kom kornhösten. Detta höggs av karlarna och fjordes skränen i motsats till siger ut och föl i den föregående höstknöflet var fasttill ett mycket sådant som användes annat, vilket födde de austkuma skränen med huv ut och lädd dem i en vacker skräns om den som högg var skrullig myck karl och det var i regel de fleste. Kornet fick ej ligga på ek

utan kommo bindas genast efter för att binda det som
i karvar (negers-). Det var pojorna på stället och pojkar
och flickor, om sådana fanns, som växte till detta arbete.
De unga negade, gjorde karvar, var till användning som redskap
samma räoser som används vid stället och även används
vid stubbrössningen, vilken här skedde för hand om mo-
nare da sedan var fuklig av dogg och kunde ej bindas.

Negerskagen - så kallades dem som samlade skräns hugg
till skulle utföra detta med försigtighet, även fisk ej byta
det skulle ande gär fort undan och aldrig det de gamla
pojorna och husmäns husbarna som varo med, att underställa
och visa de unga det vilda i stället att utföra arbetet, så att
de unga fick allt gott hanntas = handtag.

Vor det god tillgång po hio från madänger, vilket hio
längt så att det drugde till hand, snoddes darsav band med
ett särskilt redskap som kallades bandsnurra och varo de
alder husmäss morarne särskilt händiga därför samt
till de stället som hade madis och snodde band darsav ens
beläring, två stycken (ett öre) för tråvets tygga stycken. Banden rät-
des upp i tråvar i varje bunt och kunde en därför händig kvin-
no ett hundra tråvar sådana hiband för dagen.

De stället som ej hade madis använde lanshalmus
såg till varisoddband. Denna lades dubbel i passigt antal et
med rippena ett passigt lege över varandra, varför darsav
snoddes samman så att där blev en tykafogla) på mitten
och vredes samman så att enringen ej gick upp. Låsmede. I
ett förhindra detta gavs bandet en särskild knyck vid rotet

J.

Skrive
Omgo
ASK m
1933

13 3728 LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
ask m. omgo
Bok. Dissamman

da det var färdigt. Dessa band buntades också två tråvar i varje busk och kunde ett handigt tyjor ino tjugo tråvar sådana band pr dag. I regel fick pojorna emellan ställen och skördet värket till detta arbete.

Då en åker med värvid skulle bindas skulle dessa band i tillräckligt travantal som beständes av husbonden med tigo ut till åkern. Det aldrig negativeras att man av ölgängen hämta band från denna hog till bindaren.

Husbonden skulle i regel ej slå upp soden i hoba (stelyf) tjugo par, två tråvar i varje. Fanns nogon äldre husman att tillgå, så hjälpte han till. ~~I mit~~ nu hoban sättes endast förlor par, med fram meger utan på varje sida, eftersom stösnings- stödkorvar.

Lawn var där sitt som sist blev färdig till skörd. Ett vill all trockenhet värket sättedes för hand med slaga ~~och~~ om agorna ~~och~~ ha nogon grön strå där, utan all borde va mogens. På de gamla vängene blev ju soden gammalogen vilket var förfallandet på myodlingarna. Där kunde grönsundvinas. Vad ej kan andras det får förlagats.

När sisto stycket huggs brukade forshuggaren säga till den sisto - bokhuggaren: När du sett nogon hare i stycket I regel blev svaret nej. Nu sade forshuggaren åter till honom När far du passa på och taga hasen när du hugger sisto hugget ar där nogon så sätter den där. Samma ordet brukades också av kvinnorna da de röskade sisto bilen hövalammid = linåkern. Nogon forklaring på inskriften ordetken fick jag aldrig av mina forslädar.

V) Da nu all soden var avmåjad hjälpte drängarna till med sista bindningen. Det gällde att få sistet så att man fick ständaren-sista karven. Det var illt däligt om man på akterskaps marknaden för det året. Nagon fik dock bli sist. Under skräck och glam formades denna karvi till en mans liknande figura och alla, såväl bindare som negatörer burde vandra till band om "ständaren" som, se följet var uppsatt i noba salles grände sasom ryttare över sista noben. Vid uppsättningen gällde det också att få ensam med sig till sist, det var också illt däligt om man ifrån om akterskopet. Under sista bindningstiden kunde det också tillåtas en dräng att försöka slå bandet om benet vid anledning att på figuren och låtsa sig vilja bindas hemma fast i sin egen. Det var illt slags maskerat frieri.

Nu skulle all stubben rivas med handrivorna. Rann de efter bindningen kvarliggande ståna, kallades ståne och lades på topparna av nobana för att skydda karvarna i sitt seder ej att bli grus-fuk därför fara av dogg och ragn. Vid inkömmingen kallades cicla tasset för ejent och då detta sammans var intaget i badugolvet och alla binnan logar, skulle en av de unge fruntimmetta sjölmant och lögeportärer gjordes detta så goddes under det kommande året huvudsakligast konkorr bland husdjuren.

VI) Ingen skulle den följande boidsädsgrödan raka till henne husmodern tyckte att hon gärna ville försöka hitta den nya grödan artade sig till vaktning varför uträddes ragen förundring till så att där blev åtmistone till illt bek och

Så Mor hade degratt detta drog Hon med daispallen (d-spaden) kors i mjölet som hon stötte över degen kors, som bildade en sedan ~~+++~~ figur. På mina frago var Hon gjorde så snarad Mor; allt här var många liga, för bröderna som velle få mylla av andras, men nu skar han ta ut vaart.

Tinan Mor slog upp brödet tog Hon en bit deg och gjorde den till en kaka som Hon sätte ut på det invid östra bjälkhuvudet på loglinjen under taksköpet. Mor var ej hela tyst under hela tiden och ingen av de innan fick gilla ut ord. När jag sedan fragoade Mor varför Hon gjorde detta, svorade Mor; att sa hade hemmes Mor gjort o sagt att det hade brukats ända sedan människorna föddes på Odens och Thors.

Nu ha vi föjt årets gröda ifrån vängen i logan Återstår nu föskningen av densamma. Den påbörjades ej förrän all akern var hörtsiven, skräid. I regel skulle det vara skott till den 24 Oktober som nu kallades för onskens gamla mäkti var den 29 September och sades hava fördom dags varit flyttningens dag för Tjärnås men framflyttats till den 24 Oktober emedan det nioget är inträffat att gron blivit sent mogna, så att det ej varit inhöstat den 29 Septem-

Föskningen påbörjades omkring den första November. Vid det två varma diangor på gorden verkställdes föskningen av dessa. Det böjades med ragen, ty den var mest uträtt för avartens av rötter och moss - aede kollade dessa. Bearnings arbetet verkställdes huvudsakligen för hand så a

j.

skadedjurens utlömminger varo svaro att sortera ifrån
nogkornet med det arkele ^{om funnos} väderhårpor. Jordbrukare från
som hett saknade sådan, utan fick taixa av andia, ell
också kasta såden tre gånger med handskoffan, vilket
gick av men tog lång tid.

Efter eagen töckades havren och sist kommet. Allt var
seden drus vid töckningen till löshalm och skakades
sadeskoror från halmen med händerna ^{på att inte}.

Raghalmen skiljdes också från hämnorna men den fö
i drivas till löshalm utan skakades ^{holmen} upp och bands till
längshalm i knippor som här kallades klappor.

Vare fördag renjordes den säd som blivit töckad un
veckans topp och togs upp till förvaring på bonings läng
loft.

Var där ej två diangor på gorden legdes en husman till töcken
denna kallades Tongtarkare och fick i avlösning för varje tre
tumma en halv tunna samt kost på stallit. Töckning
höjde på de större stallena sedan klockan tre på morgon
men på de mindre ej förrän klockan fjär. Belysningen
söd av en delig handlampa som ställdes in i en lykta
hangdes antingen i portloppninguppa den ena porten eller o
i lämhbält vid molsetta sidan. Belysningen var underhåll
och det var det goda handlaget hos arbetare, som möjliggjord
att såden blev jämt rent töckad.

På stallen som hade töckman var det denne som ska
vacka om morgonen. Sär som var två ~~ga~~ diangor var det
störst diangen eller ~~det~~ husbonden som svarade därfor.

Slagor kallades här i Ask för plac och bestod av hinnmole som gjordes - aldrig tid av en sätt tekniken att utan knivstås och upparskötts till lämplig för handgreppet passande tyckel. Det valdes emedan det var mykt utan händer avringar och försakade ej omhet i handerna under tröskningen. Hinnmole längd gjordes utgjorde vid paes två alnar och brukte på männen längd. Sma väcta och pojkar fick kostare. Den virades omkring den avruta ändan med bekräftad tröd på det att den yttre skulle sprickat sonder då den borades med ett halvt hörn - pimarravare - da plac spikat omkring sex tum längt och som var den axel omkring placihillan medan under tröskningen drogs in i densamma. Placihillan var emellan tre och fyra tum lång sedan de läderenamma som d bestod böjs bubbla och bildat en öga vid vilken stielens bands fast med ett åtletkum som var torkat och samman smott. Åtletkum var det enda slags band som höll till detta arbete. Stielens gjordes av major segt tröslag helst ask. En ung rottek var även lämplig därtille men Kronan var äpple till att eke sa att huggning av in sådan fick ej ske utan efter lantjogarens utvisning. Stielens var omkring åtta tum kostare än skamolen.

Stiel till efter middag då dagstjusit var bort uppenades den avtröskade saden som kallades dröse. Den som förlod tröskningen skulle med en avrusa, som även använde till att utjämna härvan på logan före tröskningen, försvara i alla halmrester och de längsta ämtarna som kallades och skulle av den andre tröskmannen skakas -

- sätter - med händerna noga så att alla sadeskorn skiljs därifrån sedan sopades bort - fjäder - varefter fört töskemana med ett kraftigt råvredrag kostade delar av dörren utåt borten varvid sadeskornen lydande ^{Tyr} gatagen blevo undan men halmstubbbar och lösskall - ärmar lag ovanya dörren och med rörsan och lätt hand rörsode dessa bort till ande töskemamen som risslade - skakade det avravsta genom niset, et sail vare botten var fästat av mycket tråna till spjolar utav hassel eller rodved (*Salix pentandra*) med et hantus oppningar och fastad i en av en tum bokespan sammans böjd runt ram som kallades resleståket och var försedd med två brädspärvar varmed det hölls i händerna under skakening då kommen föllo igenom och skal och stubb blev kvar. Var allt var genomgånget fjädes dörren bort vid den ena väggen och samlades där för hela veckan tills fördagen da den blev enigjord.

Sed var et arbete ^{som} förfärligt och et gott brandtag förfäste töskemaman. Han ställdi sig på det höga benets ^{ben} i känslötlösning och tog med handskoppen som han höll i sin höga hand utav dörren och gjorde med handskoppen et cirkef formigt kast så att dörren flög ur handskoppen emot den motstående väggen varvid sadeskornen skiljes ifrån skal och skor som stannade mitt uti ringen och sadeskorn bildade en halvcirkef där omkring. Det var allt måttla krofthen till kastet så noga att alla kast föllo lika ut i jämna ringar.

Var ovanya kom ringen synnes av delar iller stubbar avlägsnades dessa med et med en fjärilskvast och lätt hand sopas dessa ifrån ringen till båda sängens ändpunktet.

✓.

När hela drosen var framkastad samlades de i mitten tillsammans och ägnar bort till vagnen en bog. Var det värsid så brukades det att ta på en del av det ena bogtungen som var lättad och kallades bogtag och inschrottades i delen störsid och lättak för sig ejde så att den ej blandades med det framstänkande ringet vilket kallades framstänk och skulle vara till utråde och handelsvara. Baktaget användes till godersid. Fanns vaderhjärtan på gården så drogs framstänken fört genom denna varvid den befriades från damm och annan kvarvarande storid och ogräsfrö, och efter den möttes i eckar och bars upp på löfte. Somliga tröskmän varo så karlvulna att de därför ville taga hela tunnor åt gången. Det tillät ej min far han saade att man kunde vara karl av man qub med endast en halvtunna. Fanns ingen vaderhjärtan fick drosen kastas en gång till i då alltid motvind för att ytterligare avlägsna damm och ej örh kunde sedan göras run även på detta sättet.

Efter uppbringningen bjöd far tröskemänninna en eller två stycken rörlat - givet omånga tunnor för verkan. På sonytta ställen brötsades allt jordtröskaren skulle lyftas till kvartert bort - 1/2 timme efter uppbringningen. Under trösketiden bjöds en sup till frukost och kvällsmat. Skrämt vid tröskning

Om niojon kom till logen och stod där och sprakos med tröskemänninna kunde det hänta att en av tröskemännen satte sin slaga om halsen på denne och frågade: Vell du är väl lokat? och låtsade vilja klämma till ell tag men de var ju endast skrämt. Den stora visslan, åkla hemelin, niojon gjorde under trösketiden och kollades lokat. På ett

ställe hade lokationen funnit vägen till bönshuset och på sin vanliga sätt avbrottet halsbandsleden på många honoir. Då lok om moronen fick skuld för dödet utbrast moran: de va en lärkatt = le-stygg katt. Kanske namnet lekatt kommer där.

Dessa minnena märks av att endast från smör i
På de större gårdarna brukades antagligen andra seder.

Vägra herrgårdar har ej funnits i Åsk, endast bondstället

Åsk i December 1932

Mari Olofsson